

Haziran Güneşi

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 17 Haziran 2017

Kanaviçe yalnızlığımı astım asalı başköşeye
Sondan başa gererken içimin telini
Konmadığı ne malum uğursuz baykuşun
Önden cepheli düşlerime?
Feryat figan zaman,
Sancılı evren belli ki kehanet erbabı sefil derviş;
Kıyamda nice sure,
İçim kıyılırken lime lime.

Tahliye etmeli anadan üryan sevinçleri,
Hazan da kıymete bindi bineli
Gelmez oldu yazın müjdecisi;
Gelmez oldu hani haziran güneşi dahi küserken
Uzakların ve iblisin şerrine bin lanet,
Kanadıkça kandırıldığımız;
Kandırıldığımız kadar yalın ayak
O sefil düşüş.

Alâmetifarika aşkın rehaveti;
Gölgesi kayıp adamların gelmez iken bir araya
İki yakası:
İstanbul gibiyim hanidir;
Yarı ağlamaklı yarı güleç
Mizansenden yok ki kaçış,
Eksildikçe içimin beyitleri.

Ne yani şiiri öldürüp şaire benzediğimi mi ima etsem
Ya da şehri terk edip,
Gitsem huzurun dipçiğinde arakladığım bir gün arasından,
Bir gül edasında salınsam ne çare?
Ne çare bülbülün aşkına ihanet etsem?
Sonra da çemkiren iç sesimi öğütsem
Aklımın merdanesinde,
Şövalye mizaçlı hangi âşıkça gelsin
Başına naşının şiirlerimin,

Ŗiir adında iimin dizginlerinin boŖaldığı
Ayrımcı yalanların da girizgâhı hangi hikâye ise
BoŖa düşün aklımın sınırlarından,
Gizemi de edinsin baş tacı
Sorgusuz sualsiz yaşayıp gitsem
Evriminde ruhumun, hangi bahçe ise
Cennette başköŖe.

Bir meleğın dahi gazabına razıyım
Yeter ki uzağına düşeyim ihanetin,
Sevdiceğim Ŗehrin de solgun asaletine
Dönsem sırtımı
Ve kaçsam yüreğimin baş Ŗehrine:
Adsız kıtaların, yanık tenlerin
Uçuk mizaçların memleketi hangi köŖesi ise
Kehanetin sivrilsen iimin bahçesinde
Ve mücbir sebeplerden lav etsem hüznü
Bandıka düne,
Gömsem keŖke ihanet eden tüm ölüleri
Asla görmemek üzere,
Yarına mal etsem mutlu ehremi:
Hani olur da; düşer başım yeniden önüme
Görmezden gel sen yine de
Ŗu sefil gönlün naŖını.

Temkinliyim bu kez:
Ne severim ne de dillendirim Ŗarkılarda,
Hutbelerde saklıyım işın aslı:
Kâh bir derviş kâh bir keŖiş,
İrağım zamandan,
İrak kalmasam da gönülden.

Başı elem sonu kayıp bir kelam;
Menzilinde dinginliğın özlemi;
İtimadaki i sesin de rahmeti
Yine hangi siperse benlik konuŖlu,
Hangi dirayet ise kayıpların baş tacı,
Külliyen özlemin ilahını sırtlanmışken gecenin bir vakti,
Gündüzleri azat ettim çoktandır o kaygan zamandan;

Sadece geceden ibaretim ve de siyahtan,
Tek beyazım içimin masum lehçesi,
Diri varlığı ise evrenin, mazlumun tek İlahı.

Kardıkça kanadığım;
Kanın bile beyaza ihaneti olmamalı benliğin tüzüğü,
Şanlı bayrağımın renginde içimin asaleti,
Ölüm bile güzel
Örtündüğüm kadar ördüğüm dünün yasına
Tekmili hüznün yarını meçhul
An'ı saklı nizamda,
Aradığım değil düşen nasibime;
Aşk gibi diri hücrelerin de büründüğü sefalete can kurban
Yine mimarı evrenin,
Yine dili zarı gök kubbenin
Kim bilir belki de olmazın oluru bir dileğin
Gerçekle buluştuğu tat kadar şerbetli iken
Sunduğum meramın.